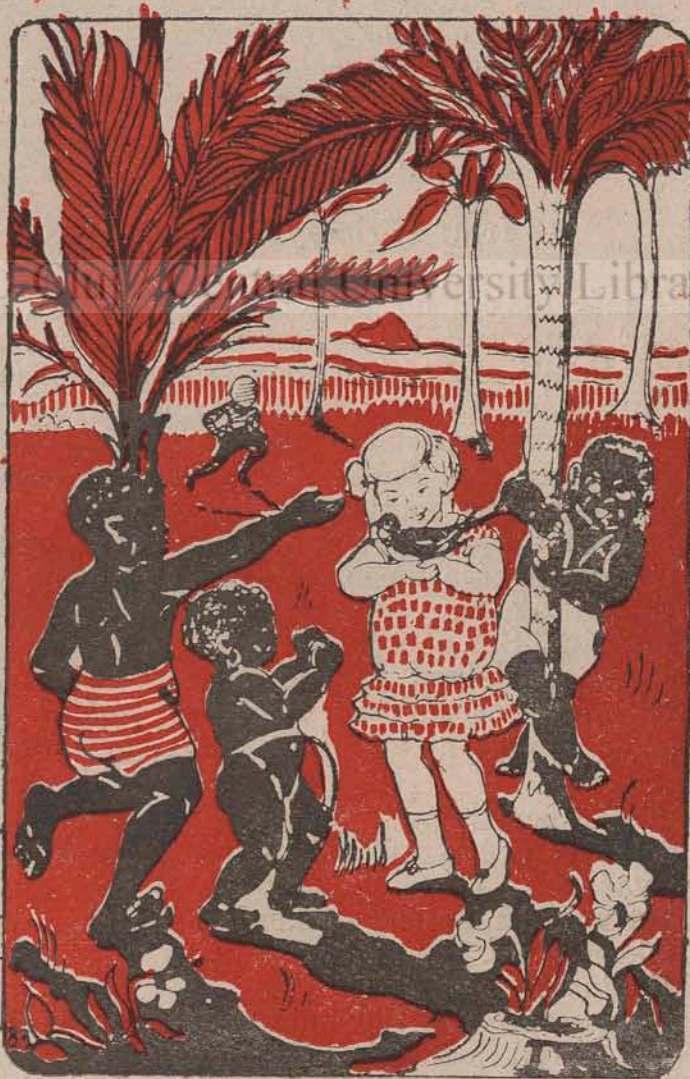

VIII. ÉVFOLYAM, 18. SZÁM 1929. JUNIUS 2.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP • FŐSZERKESZTŐ: BENEDEK ELEK

A fecske mesél

Idill

Irta: *K. Kovács Emma.*

Kotlómama, a szürkepettyes, Csipp, csipogják vidáman körül
Be boldogan borzolja tollát, Egy-egy bátor hátára reppen,
És alatta szép sárga pelyhes, Csöpp csőröcskék végig csik-
Pirinyó kis csibe fiókák. (landják,
Kotlómama szeme se rebben.

Most indultak a nagy világba, Aztán hajrá, füрге tempóban,
Rajtuk még az új élet selyme, Szalad velük a zöld gyepágyra,
Földöntuli szép mennyországból, És gurulnak az aranypelyhes,
Lettek talán idelehelve, Kis fiókák a napsugárba.

Élet, élet, be szép, hogyha adsz,
Ha induló sorsokat látok.
Élet, élet, beh gyönyörű vagy,
Áldott a te megújulásod!
(Bagos, Szilágyság)

A plajbász

Irta: *Lőrinczy György.*

Enikő még csak a második elemibe jár, de ha arra kerülne a sor, a negyedikből is akármikor letenné a vizsgát, amilyen jó tanuló. Déltájban, iskolából hazamenet is csak arról beszél Kárász Katónak, hogy mi mindent volna jó megtanulni. Enikő nagyapáékhoz megyen ebédre, mert anyuskájának sok dolga van. Tehát elkíséri Kárász Kató, aki épp arrafelé lakik, amerre nagyapáék laknak.

Az Enikő táskája tömve van, olyan kövér, mint a hizott malac. A Kató táskája lapos, mintha beteg volna, úgy lesóványodott. Látszik, hogy üres. Kató szomoruan is pislog az Enikő táskájára. — Sőt sóhajt is.

— Milyen jó dolgod van neked!

— Nekem? — csodálkozik Enikő. — Miért?

— Neked mindened van. Meséskönyved. Tolltartód. Plajbászod.

Azt Enikő nem tagadhatja, nem is tagadja. Csakugyan neki jó dolga van. Anyusék mindenről gondoskodnak, amire szüksége van.

— Hát neked nincsen? — kérdezi Katót.

— Nekem nincs.

— Mi nincs?

Kató elgondolkozik. Sok mindenféle nincs, amire szüksége volna. Melyiken kezdje? Mi nincs?

— Plajbászom sincs, — szól félénken. És Enikőre néz. Nem haragszik-e, amiért neki nincsen plajbásza. Enikő nem

haragszik. Sőt jókedvűen mosolyog.

— Hacsak annyi a baj!

Kató bosszankodik.

— Az éppen elég nagy baj! Irni kellene, azután nincsen amivel irjak. Te azt nem érted. Neked van plajbászod.

Enikő Katóra néz. És Enikő is elszomorodik. Csakugyan nem jó volna, ha nem lenne plajbásza. Lecsatolja hátáról a táskáját. A táskából kiveszi a tolltartót. A tolltartóból a plajbászt. Nézegeti. Milyen szép plajbász. Könnyű így szépen irni. Az ilyen szép plajbász magától ir. De hogyan irjon az, akinek nincsen plajbásza? Mivel irjon? Vonalzóval nem lehet irni, csak vonalozni. Enikő megsajnálja.

— Nesze! Neked adom a plajbászomat!

És odaadja a nagy, hegyes plajbászt Katónak. Kató nem is hiszi.

— Tréfálsz? Vagy csufolódsz?

Enikő azonban nem tréfál és nem csufolódik.

— Most már irhatsz. Van plajbászod.

Igen. Katónak van, de most már Enikőnek nincs plajbásza.

Szalad föl nagyapáékhoz, a második emeletre. Kató hiába kiabál utána: köszönöm! Enikő nem azért adta a plajbászt, hogy megköszönjék. Hanem azért, hogy Katónak legyen, amivel irjon. Verset, mesét, ákombákomokat, nagy D-t, kis k-t.

Az első emelet tájékán Enikőt is gond üti. Hát ő már most mivel fog irni? Becsönget nagyapáékhoz. Nagypapák össze-vissza csókolgatják. Csupp, csupp! Aranyhaju Enikő! Isten hozott! De aranyhaju Enikőnek ott motoszkál a fejcskéjében, az aranyhaj alatt, a fekete gond:

— Mivel fogok irni?

Köröskörül sétálgat nagyapa szobájában és odatéved a nagyapa íróasztalához. Megakad a szeme az íróasztalon. Micsoda sok mindenfélével van tele nagyapa íróasztala! Tintatartó, tolltartó, papírtartó, kalendárium, pecsétnyomó. Pilyen papír, olyan papír! És plajbász! Uram, teremtőm! Mennyi plajbász! Elég volna az egész második osztálynak! Bezzeg, neki csak egyetlenegy plajbásza volt, s most azt az egyet is Kárász Kató forgatja! Enikő busan néz a nagyapó tömérdék plajbászára. Milyen sárga! Milyen szépen irhat az ember az ilyen sárga plajbásszal. Hogy hívják ezt a híres plajbászt? Kohinór. Bizonyosan a plajbászok plajbásza. A főfő plajbász. A plajbászok királya. Enikő nagyot sóhajt. Kohinór! Éppen úgy sóhajt, ahogy az előbb Kárász Kató sóhajtott.

— Milyen jó dolga van nagyapának!

Nagvanó mosolyog.

— Miért, aranyhaju?

— Hogy olyan sok szép plajbásza van nagyapának!

Nagyapa nagyot nevet.

— Neked ninesen?

— Nincs, nagyapa. Egy sines.

— Hát akkor válassz magadnak, kis Enikő, abból a sok plajbászból. Válassz magadnak kettőt. A legnagyobbat. A legszebbet.

Azt Enikőnek nem kell kétszer mindani. Már ott forog mind a két plajbász az Enikő kis kezében. Kis kézben nagy plajbász. Es a szemében, az arcán vidám mosolygás. Milyen jó dolga van annak, akinek jó szive van! Nagyapának is. Enikőnek is. Bizonyosan Kárász Katónak is.

(Budapest.)

A vadászkastély titka

Regény

Írta: Fábian Gyula

A maró dohányfüst hatása meglepő volt. A mackó megrázkódott és harsányan tüszentett. Mindenki ijedten bámult a tüszögő medvére. Micsoda? Ez a mackó tán bizony eleven?

A kis Kata azonban nem vesztette el a fejét. Tudta ő jól, hogy mi az illendőség. Vigan ráköszöntött a mackóra:

— Kedves egészségére, mackó uram!

A következő pillanatban Miskei ezredes úr nyakon ragadta a pompás medvebőrt és mindenki láthatta, hogy szegény Tamás kucorgott alatta.

— Hej! rontóm-bontóm a kakas zuzáját! hát előkerültél, te Rosszesont Ferke, te kalandok hőse, te lovagok virágja és haramia-vezér! Te elbujdosol az apai háztól, mint Robinson Kruzoe,, tengerre szállsz és számlát csinálsz a teremre Csemesz urnál a parnói erdőben és nyulakat horgászol el az erdész ur elől? No, várj csak, te gazember!...

A kis Kata a bős ezredes elé vetette magát.

— Ne haragudjék erre a pajkos fiura, kedves bácsi. Nem lesz ő rossz többet soha. Ugy-e, Tamás, igazat mondok? Meg ha nem szokott volna meg, nem talált volna meg engem a parnói erdőben és én már a fagyos sirban feküdnék régen.

— Menjen félre az utamból, kisasszony! — mondta zordonan a marcona ezredes. — Engedje, hogy atyai szigorúságnak szabad folyást engedjek, rontóm-bontóm a kakas zuzáját!

Miskei ezredes megragadta a Tamás karját, a széles mellére vonta, a fejét rászoritotta a szivére és jól hátbaütögette azt a rossz gyereket, aki nagy szeretettel ölelte át az apja nyakát.

Ne féljen a járványoktól

hanem öblögesse minden reggel és este a torkát állott vagy langyos vízzel, amelybe egy kávéskanálnyi

DIANA SÓSBORSZESZ

van beleöntve.

Járványos időben a fertőzések rendszerint a szájüregen és a torkon keresztül történnek, ily módon eredményesen védekezhetik tehát komoly következményekkel járható fertőzések ellen.

Az örvendezőkkel együtt örvendett Borzai uram is a kis Katalinnal. Amikor a derék gazdaember látta, hogy az ezredes milyen boldogan öleli meg a fiát, nagy komolyan megszólalt:

— Ime! — a tékozló fiu példája! A nagy példabeszéd hogyan mutatkozik meg azok előtt, akik hisznek az Isten rendelésében. — Majd Koresag felé fordult, aki egymagában, elhagyottan nézte Tamás boldogságát. — Hát, Jóska fiam, te szegény árva, mit gondolsz most magadban? Én visszanyertem a lányomat, (még pedig általad!) az ezredes ur megtalálta a fiát, hát te miben fogsz örvendezni?

Koresag Jóska ránézett barna, hűséges szemével Borzai gazdára, majd szomorkás derűvel válaszolt:

— Én megtalálom a Csinos szamarat, majd az ő nyakába borulok! Csakhogy életben maradt a derék eszasi!

A kis Kata odaállott Koresag elé.

— Hallod-e, Jóska, miért jár a te eszed a Csinos szamárton? Hiszen, eszasin kívül más is van a világon! Itt vagyok Koresag szeme megcsillant.

— Kis eszasi vagy, Katám! Kis eszasi! Tudod?

— Tudom, tudom. Szóljon csak erre valamit, édes apám uram.

— Szólok is, lányom! Tetszik nekem ez a gyerek. Ez a Koresag Jóska! Jó formád van, fiam! Hát, mit szólnál hozzá, ha én neked azt mondanám, hogy az én fiam légy, te szegény árva. Jer velem haza az én hajlékomba. Nincsen férfi-gyerek a portámon, ha meghalok, nem lesz, aki gondját viselje a földjeimnek, a házamnak, a jószágomnak. Vagy ha

Boriska és Juliska

- Mi bajod, Juliskám? — Fáj a kezem, Boriskám!
- Mitől fáj, Juliskám? — Megvágtam, Boriskám!
- Mivel vágta, Juliskám? — Konyhakéssel, Boriskám

- Fáj-e nagyon, Juliskám? — Jaj, nagyon fáj, Boriskám!
- Kell-e kalács, Juliskám? — Hogyne kéne, Boriskám!
- Fáj-e még, Juliskám? — Nem fáj már, Boriskám!

te jobban szeretnéd, iskoláztatlak, kitaníttatlak olyan pályára, amilyent választasz magadnak, Jóska! A fiunak fogadlak.

Koresag Jóska úgy állott Borzai uram előtt, mintha sóbálvány lett volna. Csak nézett egy darabig a derék gazdára, elfátyolosodott a szeme, majd mélyen felsóhajtott.

— Én igazán nem tudom, hogy mit gondoljak magamban arról, amit Borzai bácsi mond?

Gerlóci igazgató ur azonban hamar tisztában volt a dologgal. Óh, hiszen nem az első esetben találtak az ő árvái közül otthonra, igazi szerető szivekre. Máskor is elvittek egy-egy árvát az ő intézetéből, ha valaki gyermeket akart örökbe fogadni. Meghatottan szorította meg a kezét a derék Borzai uramnak.

— Mégis van valaki a felhők fölött, aki valóban „az árvák apja.“ Milyen csodálatosak az ő utjai. Ki hitte volna azt, hogy egy alamuszi csacsinak köszönheti egy szegény árva, hogy otthonra talál? Ne gondolkozz hát, Jóska, sokat a dolgon. Köszönd meg a Borzai uram jóságát és csókolj kezét az — apádnak.

Koresag tétovázva lépkedett Borzai uram felé. De nem jutott el hozzá, mert a kis Katókába bötölt, aki előtt állott. Borzai uram elnevette magát.

— Jól van, édes egy fiam! Most már hát az én fiam vagy. Ne csókolj nekem kezét, nem vagyok én püspök! Hanem csókold meg a kis hugodat.

Jóska megtorpant. Előtte állott a kis Kata, nagy kék szemében könny ragyogott, de a szája mosolygott. Kis gödör volt az arcán. A két kezét a kötényére szorította az ujjait szétterpesztette. Félre hajtotta a fejét és várta Jóskát. A fiu hátratette a kezét, Katóhoz hajolt, behunyta a szemét és nagy csókot cuppantott a kis lány piros arcára.

(Folytatása következik.)

A fecske mesél

Irtá: **Jászayné Holezer Magda.**

(Képpel a címlapon.)

Ami most elmésélek nektek, kedves pajtásaim, az még a nagyapám apjával történt. Ő mesélte nagyapámnak, nagyapám az apámnak, édesapám nekem.

— Dédapám igen helyes, fényes sötétkéktollu, barnamellényes, fiatal fecske volt. Egy kis városkában, szép ház udvarra néző oldalának eresze alatt volt szüleinek a fészke. Ficserinek hívták a dédapámat s épen repülni tanult abban az időben, amikor ezek történtek. Édesanyja repült vele a fészek körül, fel a háztetőre, vissza a fészekbe, el a nagy diófaig, újra a fészekbe. Néhány napig így gyakorlatoztak, akkor egyszer Ficseri gondolt egyet, elrepült a juharfaig. Édesanyja figyelmeztette, hogy vigyázzon, ne szeleskedjék, de édesapám nem hallgatott rá, újra csak nekifeszítette szárnyait a kék levegőnek. Repült, repült boldogan, nagy köröket írt le a levegőben s már egészen elbizakodott és azt gondolta magában, hogy akár a tenger fölött is át bírna repülni egyfolytában — de egyszerre feje szédülni, szárnya zsibbadni kezdett, forgott vele a világ és lezuhant. Édesanyja jajongó csicsergéssel repült hozzá, hogy felemelje, de nem bírta. Szegény Ficseri törött szárnyal feküdt a földön. Amikor anyja legjobban sirt fölötte, sompolygó léptekkel egy nagy vörös macska közeledett hozzájuk. Már éppen nyujtotta puha talpát, amiből hirtelen éles karmokat tud kilökni és meg akarta fogni szegény Ficserit, amikor gyorsan egy ember-gyermek, egy jó leányka szaladt oda és felemelte Ficserit a földről. Anyja felrepült a diófára, onnan nézte, hogy hűti le friss vízzel a lányka Ficseri sebét, hogy kötözi be fehér zsebkendőjével s hogy viszi be tenyerére fektetve a házba. Ott szeretettel ápolta, gondozta Ficserit, amíg az meg nem gyógyult. Az bizony eltartott néhány hétig. Azalatt Ficseri egészen összebarátkozott a lánykával, megszerette, nem félt tőle. Hogy félt volna, mikor Juliska etette, itatta, becézgette, nyakát szép piros gyöngysorral diszítette.

Juliskának nem volt sem apja, sem anyja, csak egy bácsikája, kinél lakott s kit ő igen szeretett. A bácsi pap volt. Az emberek azokat nevezik így, kik egészen a jó Istennek szentelik magukat.

Ficseri sokszor hallotta, amint a bácsi arról beszélt Juliskának, hogy ősre messze fognak utazni, nagy hajóval fognak menni, egészen addig, ahol egy ország kezdődik, amelyikben mindig meleg van. Ott elmennek egy kis telepre, hol sok fehérfőkötős, kedves nénike van, a pap bácsi úgy mondta: tisztelendő nővérek. Ezek a tisztelendő nővérek a szegény kis néger gyermekeket tanítgatják. Juliska majd időn-

ként náluk lesz, amíg majd a bácsi a messze vidékeket járja, hogy a szegény négereknek a jó Istenről beszéljen.

Juliska igen örült ennek. Nagyban készülődött, csomagolt.

De készülődött Ficseri is. Mióta törött szárnya begyógyult, minden nap hosszabb repülést tett meg a szobában. Amikor már egészen jól repült, az ablakra szállt és verdesni kezdte csőrével.

Juliska megsajnálta, kiengedte.

Lett nagy öröm a fecskefészekben!

Nyomban elkezdték szülei Ficserit repülni tanítani. Mert a fecskének nem elég ám úgy repülni, hogy keresztülrepülje az udvart, vagy a kertet! A fecske szárnyának oly ügyesnek kell lennie, hogy bármikor gyorsan tudjon fordulni vele és oly erősnek, hogy át bírja vele repülni a tengert. Hej, nagy utt ám az! Mi mégis megteesszük, ősszel fájó szívvel elmeleőbb hazába, tavasszal örvendezve vissza a magyar földre!

A nagy gyakorlatozás közben Ficseri észre sem vette, hogy a pap bácsi és a kis Juliska nem sétálgatnak többé az udvaron. Messze voltak ők már onnan! Nagy hajón ültek s az vitte őket Afrika felé.

Egy szép napon Ficseriék is gyülekeztek a templomtornyon. A boldogságos szüz Máriának ünnepe volt épen, a harangok zugtak, a templom tele volt emberekkel. Senki sem nézett szegény fecskékre s azok elindultak szokott vándorutjukra. A fiatalokat, kik még nem utaztak soha, az öregebbek közrefogták, úgy vigyáztak rájuk. Ficserit is sokszor figyelmeztették: most feszítsd ki a szárnyadat, most mozgasd a tollaidat, most vegyél lélegzetet, most takarékoskodj az erőddel...!

Estéknként háztetőkön, faágakon megpihentek. Ilyenkor az öregek meséltek a fiataloknak arról a helyről, ahova igyekeztek. Mert lent Afrikában is megvolt mindegyiknek a maga lakóhelye.

Hosszu és fáradságos repülés után éhségtől és kimerültségtől szédülve szálltak le Afrika partjain. Itt egy napot pihentek, azután szétoszlottak lakóhelyeikre. Ficseriék egy kis íaluba repültek, ahol alacsony kis házakban tisztelendő nővérek laktak sok kis fekete gyerekekkel együtt, kiket tanítottak.

De nini! A sok szerecsen gyerek között egy fehérbőrű leányka is van. Ficseri boldogan ismeri meg Juliskát. Örvendező esicsérgéssel vállára száll. Juliska is megismeri a piros gyöngygyakékről, mit ő tett a nyakára. Örömeben még meg is csókolja Ficseri bársonypuha fejcsékéjét. Estére a pap bácsi is hazajön, örül a magyar fecskének.

Másnap a pap bácsi utnak indult olyan vidékre, ahol még nem járt, hogy az egészen vad embereknek is beszéljen Istenről. Ficseri vele repült. Hanem ezek gonosz és ostoba em-

berak voltak, a jó Istenről, Jézuskáról hallani sem akartak. Megfogták a jó pap bácsit, elvitték messze a sivatagba s ott egy magános pálmafához kötözték. Azt akarták, hogy meg-egyék szegényt a vadállatok.

Hanem Ficseri rászállt a vállára s csőrével kihuzott mellénye zsebéből egy papirlapot. Azt a papirlapot a pap bácsi mindig magánál hordta, a neve és lakása volt ráírva. Ficseri széleseben repült a papirlappal Juliskához. Amikor Juliska az írást meglátta, igen megijedt, mert mindjárt gondolta, hogy bácsija bajban van. Ekkor Ficseri megfogta ruháját és ráncigálni kezdte, hogy jőjön vele. Juliska megértette s magával hívott két tisztelendő nővért, kikkel Ficseri után indult. Szerenesére, még idejében kiszabadították Juliska jó bácsikáját s ezt senki másnak nem köszönhatték, csak a kis Ficserinek. Így hálálta meg a kis fecske az emberek jóságát.

(Székesfehérvár.)

Szép az élet

BCU Cluj / Central University Library Cluj
Írta: Bartha István.

Illatozó mezők felett
Elfeledjük a zord telet.
Fütlől serked lanka, halom...
Dudol rajtuk a fuvalom.

A mezőkön szana-széjjel
Szántóvető ballag, lépdel;
Nagy komolyan ökör, tehén
Barazdában előre mén.

Nap ragyog le a mennyégről
Istenadta jókedvéből:
Bizzál, remélj; dolgos ember,
Aldást szerzel két kezeddél.

Ha neked lesz, annak is jut. Éneke vig, boldog hála
Ki kenyérért más uton fut. Szép az élet, ezt trillázza.
...Hallgasd csak! A pacsirta szól Szép az élet, — érts meg ember,
A jó Isten tudja, hogy hol. S munkálgodjál vidám kedvvel.

Üzd el a but, el a gondot.
Mi orcádon rég komorlott,
Nézd az édes Mindenséget,
Az örülni tanít téged!

(Toldalag, 1929. ápr. 21.)

A kis gömböc

Apró unokáinak meséli: **Elek nagyapó.**

Volt egyszer egy szegény ember, annak felesége és három leánya. Egy kis malac volt minden gazdaságuk. Na, hiszen dajkálták is ezt a kis malacot. Ugy meghizlalták, hogy majd kirepedt.

Félt a szegény ember, hogy kireped a kis malac, de még hogy félt! Nosza, nem sokat gondolkozott, a kis malacot leölték, megperzselték, szalonnáját, husát a füstre tették. Egész télen a kis malac szalonnáján, meg husán éltek. Tavaszra a kis malacból csak a gömböc maradt.

Mondja egyszer a szegény asszony a legidősebb leányának :

— Eredj, lányom, hozd le a padlásról a kis gömböcöt!

Felmegy a lány a padlásra, le akarja venni a kis gömböcöt. Az ám! Alig nyult hozzá, megszólalt a gömböc:

— Hé! Mit akarsz? Tán meg akarsz enni? Hiszen, majd megeszlek én téged!

Mit gondoltak: tréfált a kis gömböc? Dehogy tréfált: Kítátotta a száját s hamm! bekapta a leányt.

A szegény asszony nem tudta elgondolni, hogy hol marad oly sokáig a leánya. Szólt a középső leányának:

— Eredj a nénéd után! Hozzátok már azt a gömböcöt!

Felment a leány a padlásra, de ez is éppen úgy járt, mint a néneje. A kis gömböc, hamm! bekapta!

Hej, mérgelődött a szegény asszony! Ilyet még életében nem látott, hogy olyan sokáig odamaradjanak egy haszontalan kis gömböc miatt!

— Eredj, lányom, — mondta a legkisebbiknek — szólj a nénédnek, hozzák már azt a gömböcöt!

Felment a kis lány nagy gyorsan, de ő sem jött vissza! Nem ám, mert a kis gömböc, hamm! őt is bekapta.

Várta, várta a szegény asszony a leányokat, de hiába várta.

— Hiszen, várjatok csak, — mondta az asszony, — mindjárt lehozlak én, hogy megemegetitek!

Felszaladt a padlásra, de, ha felszaladt, szépen ott is maradt! A kis gömböc őt is bekapta! Ugy bekapta, hogy az orra hegye sem látszott ki.

Estefelé hazajött a szegény ember. Hát, Uram, Teremtőm, üres volt a ház. Kereste, kiabálta mindenfelé az asszonyt meg a leányokat, de sehol sem találta őket. Eszébe jutott: hátha a padláson vannak?

Gyorsan felment a padlásra, de hiába. Nem volt egyéb ott a kis gömböcnél. Gondolta magában: levágja a kis gömböcöt, jó lesz vacsorára.

Alig nyult hozzá, a kis gömböc rákiáltott:

— Mit! Te is meg akarsz enni? Majd megeszlek én!

Ugy tett a kis gömböc, ahogy mondta. Hamm! Bekapta a szegény embert is. No, Isten csudája volt eddig is, hogy a kis gömböc le nem szakadt. Négyet még csak elbirt valahogy, de amikor a szegény embert is bekapta, puff! leszakadt s leesett!

Hiszen, ha csak leesett volna! Nem elég, hogy leesett, elkezdett gurulni! Legurult a létrán. Aztán kigurult az udvarra. Az udvarról kigurult az uccára. Az uccán utolért egy serreg kapásembert s hamm! azokat is bekapta. Még ez sem volt elég a telhetetlen gömböcnek. Tovább gurult s az út szélén bekapott egy kondásfiut, aki éppen paprikás szalonnát evett. No, a kondásfiuval megjárta a kis gömböc! Egy jó hegyes fanyelű bicska volt a fiu kezében. Ez a kés megakadt a kis gömböc szájában s végighasította! Egymás után ömlöttek ki belőle a kapásemberek, a szegény ember, a szegény asszony, meg a leányai. Futott mindenik, amerre látott. Ott-hagyták az árok szélén a kirepedt gömböcöt.

Ha a kis gömböc ki nem repedt volna, az én mesém is tovább tartott volna.

(Kisbaczon.)

Bélyeggyűjtők!

Pompásan összeállított, válogatott bélyegcsomagok, országok szerint szortírozva:

200 drb. HOLLAND-bélyeg, az egyik holland misszió társulat gyűjtésében. Ára 40 lei.

200 drb. BELGA-bélyeg. A csomagban rengeteg új megjelenésű belga bélyeg van, amely majdnem minden gyűjteményből hiányzik. Ára 40 lei.

200 drb. SVÁJCI-bélyeg. A svájci köztársaság békebélyegei mellett e csomagban megtalálhatók a közkedvelt „Pro Juventute” bélyegek is nagy számban. Ára 40 lei.

200 drb. FRANCIA-bélyeg, egy francia missziótársulat gyűjtéséből. Egyike a legkedveltebb csomagoknak. Ára 40 lei.

200 drb. NÉMET-bélyeg. A csomag a 80 évektől megjelent és a legújabb kiadású bélyegekből van összeállítva. E csomagban hibás nyomású, rendkívüli fogazatu bélyegeket is kevert a szállító. Igen értékes. Ára 40 lei.

100drb. SPANYOL-bélyeg. Ára 40 lei.

100 drb. OLASZ-bélyeg. Ára 40 lei.

100 drb. OSZTRÁK-bélyeg. Legnagyobb részét háborúelőtti bélyegekből.

Minden csomaghoz díjtalanul mellékelünk egy értékes ajándéksorozatot!

Portóköltiséget nem számítunk.

Fenti csomagok a pénz előzetes beküldése ellenében megrendelhetők:

AESOPUS Lapkiadó és könyvterjesztőnél, Satu-Mare

A Cimborá új regénye

A Cimborá, következő 19. számában befejezést nyer Fábrián Gyula pompás regénye: A vadászkastély titka. Tudjuk, hogy mennyi gyönyörűséget szerzett Nektek ez a rendkívül érdekesítő, mesteri tollal megírt történet és bizonyára sajnáljátok is, hogy nem gyönyörködhettek tovább Koresag Jóska és Tamás izgalmas kalandjaiban.

Ha azonban megmondjuk Nektek, hogy a Fábrián regény befejezésével milyen új regényt, kinek a regényét kezdjük közölni, úgy minden bizonytal megvigasztalódtok majd.

Az új regény szerzője:

Elek nagyapó,

aki sok gyönyörű, minden gyermeki lélek épülésére szolgáló írásainak sorát most egy újabb regénnyel szaporította, mely a Cimborában kerül először nyilvánosságra.

Azok az unokák, akik a Cimborának már a múlt évben is olvasói voltak, bizonytal gyönyörűséggel gondolnak vissza Elek nagyapó előbbi regényére, a „Három gyermek és egy kutyácska történetére.“

Ennek a regénynek a folytatását inta meg Elek nagyapó.

Három gyermek és egy kutyácska újabb története címen és ennek a regénynek közlését kezdjük meg a Cimborá 21. számában.

A regényről ezuttal nem mondunk el semmit: mert azal, hogy a regény szerzőjét elárultuk Nektek, ugy-e, mindent megmondtunk?

A második félévben körülbelül augusztus közepén egy második regény közlését is megkezdjük majd, amely Elek nagyapó regényével párhuzamosan fog megjelenni a Cimborá hasábjain.

E regény szerzője is régi kedves ismerősök:

Csatkai József,

akinek lapunk hasábjain rendszeresen jelennek meg szebb-nél-szebb írásai, s aki új regényében egy vakáció érdekes történetét mondja majd el a Cimborá olvasóinak.

Ennyit a Cimborá új regényeiről, a jövő félév ujtásairól a legközelebbi számok egyikében számolok be Nektek.

A kiadóhácsi.

A Pupák-család panamája

Pupákéknek van egy közös panamája
Büszke rá az egész Pupák-család mája.

Pupák bácsi el tud bujni egy alája,
Ember legyen, ki a szemét megtalálja!

Ellenben a kis Pupákok jó mamája
A panamát női kalappá formálja.

A nagymama szalagot is kötöz rája:
Az a huncut nyári szellő ne cibálja!

Most meg esónak forma lesz a karimája:
Igy viseli a Pupákék Lacikája.

Jucika a két fülére huzigálja:
Énnyi kunsztot tud Pupákék panamája!

A kullancs

Irta: Fehér Jenő.

Öcsike még csak most lesz hatéves és máris olyan dolog történt vele, amit érdemes megírni. Hadd olvassák mindenféle a nyaralóhelyeken, a Balaton partján, meg a Magas Tátrában, a Hűvösvölgyben meg a tengerparton, hadd olvassák az erdők pázsitján üdülő kirándulók, a szabadban táborozó cserkészek és az a sok mindenféle vándornépség, mely ilyenkor a szünidőben utrakél, hogy a természet hűvös zugait, szépségét és nyugalomát kiélvezze. Hadd olvassák és okuljanak rajta s tanulják meg, hogy a nyári felhő nem mindig oly veszélyes, mint amilyen sötéten és hirtelen jön, néha éppen oly ártatlan, mint a lenge báránnyfelhő.

Elmondom tehát Öcsike esetét azzal a bizonyos daganattal, mely a válla mélyedésében, közel a nyakához keletkezett. Öcsikék a Balaton egyik bájos helyén nyaralnak s a fiucska sokat lubickol a szende óriás bársonyos vizében, sokat heverészik a homokban, meg a fűben, hajkurássza a libákat, juhokat, disznókat, lepkéket, szóval üzi mindama sportokat, miket neki a falusi élet nyújthat. Egy napon egy kis piros folt keletkezett a válla mélyedésében, akkora volt, mint egy lencse. A kisasszony észrevette ugyan a délutáni fürdésnél, de hát ki törődik az ilyen csekélységgel? Megesipette a szunyog, holnapra elmulik.

Csak hogy a piros folt másnapra nagyobb lett és a közepén kezdett kipuposodni, fehérredni. Az ilyen mérges pattanáستól sem szokott még a tapasztalt kisasszony megijedni. Gondtalanul fürödtek tovább s élvezték a falusi mulatságokat, a pattanással meg nem sokat törődtek. Negyed-ötödnappra lett csak aztán nagy a rémület, mikorra a daganat akkora lett, mint egy babszem, még az alakja, színe is hasonlított a babhoz. Ennek már a fele sem tréfa. A mama még jobban megijedt, mint a kisasszony és Öcsike gimnázista nővére olyan fejjöresöt kapott, hogy még egy egész gram aszpirintól sem állt el.

Hát szó sincs róla, csunya daganat volt, csak úgy lógott le a bőrről s fénylett, mint a gyöngyház-gomb. Öcsi gyerek kicsit megszeppent, különösen ha arra gondolt, hogy nyolc nap mulva, ha az napról-napra így nő, mint ahogy eddig növekedett, akkora lehet, mint egy uborka, de különben jól

Pompás ízű
magas tápértékű
mindenütt kap-
ható a

STOLLWERCK
TEJKARAMELLA

érezte magát, láza nem volt, jól evett, ivott, a mama azonban mégis ágyba szorította és rögtön elküldtek a fürdőorvosért.

A mama gondterhes arccal látta, hogy a doktor ur felnyitja táskáját s vészesen csörömpöl műszerei, a csipeszek, ollók és kések között.

— Mi az, vágni kell? — kérdezte sápadtan a mama.

— Nem. Hanem fejestül kell kiemelni — mondta a doktor ur.

Ezek az orvosok néha oly különösen fejezik ki magukat, valószínűleg azt akarta mondani, hogy gyökerestül kell kivágni ezt a karbunkulust...

— Fejestül? ... Kiemelni? ... Tehát mégis vágni kell? ...

— Nem, nem, csipesszel csak nem lehet vágni... — S megmutatta az orvos a csipeszt, mellyel aztán szépen kiemelte helyéből a daganatot, mit előzőleg bekent egy kis olajjal. A kiemelt daganatot letette egy fehér papírlapra s Őcsike meg a mama csodálkozva látta, hogy a daganat el kezdett mászni, nyole apró lábait kényelmetlenül szedte egymásután. Persze, Őcsike vállán jobban érezte magát a nemes állat, melynek egyébként kullancs a neve s a doktor ur praxisában minden szezonban elő szokott néhányszor fordulni.

A mama megkönnyebbülten lélezett fel. Egy kissé szégyelte magát, hogy éppen az ő fiaeskája, aki naponta többször is megfürdik a Balatonban és reggel és este külön szappanos mosakodásban is van része, fogott ilyen utálatos állatot, de az orvos megnyugtatta, hogy bizony azt bárki felszedheti gyepes helyeken, pláne, ahol jószág is legelészik.

A kullancs persze nem vadászik éppen emberre, beéri állatokkal is. Kutya, macsk, juh, őz, pele, mókus, róka, borz, siketfajd, bagoly, szajkó azok az állatok, melyekbe legszívesebben belecsimpaszkodik. A kóborló him macska néha egész kullancskoszorúval érkezik haza nem kis rémületére a finnyás kisasszonyoknak. Több száz petéje a földre kerül, hol az alig látható fiatalok szertemásznak a növényekre, de csak hat lábuk van. Az első vedlés után nyole lábuk lesz s amig megnőnek, hétféle alakot öltenek, ami valóságos csodája a természetnek. Némely erdőben, különösen, ahol sok a róka, mókus és borz, annyi kullancs mászkál a növényeken, hogy az ember mindig hoz onnan haza egyet-egyét.

A kullancs a pókokkal rokonságban lévő atkák rendjébe tartozik s szívó szájrészei oly szerkezetűek, hogy ha belefurja azt az állat bőrébe, nem lehet kivenni anélkül, hogy feje bele ne szakadjon, ami ott aztán gyulladást idéz elő. Legcélszerűbb olajjal vagy benzinnel bekenni, ekkor elalél, vagy elpusztul s magától leesik. Eltekintve attól, hogy megtölti gyomrát vérrrel s a szívás helyénél viszketésgépet okoz, nem veszedelmes, megijedni tőle egyáltalán nem kell.

(Budapest.)

Ha nem mutatod meg szü-
leidnek a Cimborának ezt az
oldalát, úgy — sajnálatunkra
— július elsején tul nem
küldhetjük a lapot!

A félév lejárában. Junius 23.-iki kelettel jelenik meg a «Cimbora» 1929. évi első felének utolsó száma.

S bár a félév végéhez közeledünk, rengeteg olyan előfizetőnk van még, aki az első félévi előfizetéssel tartozik nekünk. Ezen segítenünk kell, mert különben be kellene szüntetnünk a Cimbora megjelenését.

Tehát: A Cimbora junius 20-iki számát a következő félévi előfizetési díjjal, 200 leiel és 17 lei utánvételi költséggel terhelten utánvét mellett küldjük meg minden romániai előfizetőnk címére.

Aki az utánvételes küldeményt nem váltja be, annak lapunkat nem küldhetjük tovább!

Ha szereted a Cimborát, annak verseit, meséit, elbeszéléseit, regényeit, ismeretterjesztő közleményeit, be kell látnod, hogy igazunk van és figyelmezteted kedves szüleidet, hogy tartsák készen számunkra a 217 leit, amellyel újabb félévi díjatokat kell rendezniök.

Aki előfizetési díjával már július 1-ig is hátralékban van, attól a junius 23-iki szám kézbesítésekor nem csupán 217 leit, hanem a hátralék összegét is követelni fogja a posta.

Természetesen mindazokra, akik előfizetésüket az egész évre már kifizették, vagy előfizetésüket július 1-én tul már meghosszabbították, fenti közlésünk nem vonatkozik.

A CIMBORA KIADÓHIVATALA

BÉLYEGGYÜJTÉS Rovatvezető: Dr. GAÁL MIKLÓS

A BÉLYEGGYÜJTÉS ISKOLÁJA.

V. közlemény.

A bélyeggyűjtő szempontjából egyik legfontosabb tényező a **bélyeg rajza**. A világ első bélyegeinek mintájául a londoni 1837. évi „Lord Mayor Day“ alkalmából kiadott és **Wyon** Willam által készített emlékérmén látható **Viktória királynő** kitűnően mintázott feje szolgált. Az érem dombornyomata után készített **Corbould** Henry kiváló angol grafikus a világ első bélyegének rajzát, keretben POSTAGE (posta) és ONE PENNY (egy penny) értékjelöléssel. Ezt **Heath** Frederick metszette acélba és a világhírű **Perkins, Bacon és Co.** nyomdai műintézet Londonban 240 bélyeget tartalmazó ivben, fekete színben, enyves háttal készítette el az első bélyegeket. Corbould a rajzért 12 fontot (mai pénzben 12.000 leit), Heath a metszésért 52 fontot és 10 shillinget kapott.

Az első bélyeg tetszetős rajza miatt mindenütt feltűnést keltett, kedvező fogadtatásra talált és 40 évig változatlan rajzzal forgalomban is maradt. Ez a körülmény bizonyítja legjobban, hogy már 1840-ben mennyire tisztában volt a bélyeg rajzolója azokkal a kellékekkel, melyek a megfelelő kiállítású bélyeghez feltétlenül szükségesek. A kibocsájtó állam az első bélyegen nincs megnevezve. Ez az angol bélyegeken ma sem szokásos, eltekintve az 1927. évi wembleyi kiállítás bélyegeitől, amelyeken „BRITISH EMPIRE“, (angol királyság) felirást találunk.

Ma, amikor a bélyeg a kibocsájtó államok egyik igen fontos reprezentatív és propaganda eszköze, a bélyeg kellékei azonosak az első bélyegen alkalmazottakkal s csak alig bővültek valamit. A modern bélyegen azonban kivétel nélkül fel szokták már tüntetni a kibocsájtó állam nevét, a bélyeg értékét és azt a postaszolgálati ágat, amelyben a bélyeg felhasználást nyer. (Pl. Légiposta bélyeg.) Ezenkívül az ország multjával, vagy jelenjével kapcsolatos rajzot. A rajzra mindenütt igen nagy súlyt helyeznek, s ma már nem ritkák az igaz művészi értéket reprezentáló bélyeg-rajzok.

Az egész világra szóló közvetlen hatást, kulturális súlyt a legjobban és legeredményesebben akkor ér el egy állam, hogyha a postabélyegen alkalmazott művészetével hangsúlyozza azt. Mert a művészet világnyelv, melyet minden nemzet megért.

A bélyeget tervező művésznak tehát mindenekelőtt arra kell törekednie, hogy a bélyeg rajzánál fogva a külföldön legékeesebb követő, hírnöke és lelkes szószólója legyen országának. Az európai bélyegek némelyikén sok esetben kifeje-

zésre jut a nemzeti művészet, a nemzeti élet egy-egy kikristályosodott jellemvonása, avagy megismertet bennünket az ország természeti szépségeivel (Ausztria: Krajna bélyegek), vagy a közélet, művészet, nagy alakjaival. (Németország: Göthe-Schiller fejés bélyegek.)

Amidőn az egyes államok postái új bélyegek kiadására készülnek, rendszerint nyílt vagy csak egyes személyekre korlátozott pályázatot hirdetnek, vagy pedig csak egy híres művészt bíznak meg a bélyegtervezetek elkészítésével.

(Folytatom.)

Beszámoló a nyári vakációról

Kedves Elek Nagyapó!

Igaz, hogy én még csak kilenc éves vagyok és nem tudok szépen írni, de azért én is beszámolok a nyári vakációról. A nyári vakáció igen jól telt el. Itt volt Babuka, a gimnazista testvérkém és sokat kirándultunk, de legjobban tetszett nekem a murányi kirándulás és ezt leirom Elek Nagyapónak. Reggel fél nyolckor indultunk Vizesrétről vonaton. Leszálltunk Murányban és indultunk a vár felé. Körülbelül egy és egy fél óráig gyalogoltunk, amikor elértünk az erdészlakhoz. Az erdészlakban tizóraiztunk, mentünk a várba. Hosszu, öreg lépcsősoron mentünk fel. Ez a lépcsősor arról nevezetes, hogy erre lovagolt Szécsi Mária. Legelőször mentünk a bástyára és onnan láttuk a murányi fensikot. Mentünk a várfal mellett és elértünk a kápolnáig, amely arról nevezetes, hogy Széchy Györgyöt oda temették el, de holttestét később elvitték onnan. Ott volt lőportorony, istálló, raktár stb. Aztán megint a várfal mellett mentünk, ahonnan láttunk egy kiálló sziklát. Azt a sziklát Cigánykának hívják s arról nevezetes, hogy a vár ura onnan ledobott egy cigány asszonyt. A Cigánykáról igen szép a kilátás. Aztán mentünk lefelé. Egy olyan helyre jutottunk, ahol igen mély börtönök vannak. Oda zárta el a vár ura a foglyokat. Onnan mentünk a vár kutjához. Most nincs víz benne, csak szemét. Azután lementünk a vár alá az erdei lakhoz. Ott tüzet raktunk, szalonnát süttöttünk és jóízűen megebédeltünk. Igen kedélyes napunk volt. Egy órai pihenés után vissza tértünk Murányba és onnan vonaton haza. Jól elfáradtunk, az igaz, de azért igen örülünk, hogy a híres murányi várat megláthattuk.

Mokraluka, 1928. december 5.

Kezét csókolja:

Dániel-Szabó Öcsike
IV. elemista.

Kedves Elek nagyapó!

Nagyon megörültem a Cimborában olvasott üzenetnek és elhatároztam, hogy ezután kissé gyakrabban fogok írni Nagyapónak. Szorgalmasan tanulva készülök a II. osztály vizsgájára, közben mindig nagy szeretettel és mélységes hálával gondolok kedves Elek nagyapóra, a Cimborá betűin keresztül, új környezetemben is.

Valóban, az erős akarat csodákat vitt véghez: legrégibb és legforróbb vágyam, ime, beteljesülve áll előttem. Isten segítségével és jó emberek áldozatkész segítségével folytathatom tanulmányaimat tovább és haladhatok előre azon az uton, mely az irodalom, a költészet és az írásművészet előttem oly gyönyörűnek és fényesnek látszó és feltűnő magas és széles mezejét tárja föl előttem és vezet titokzatos utakon az erős akarat, kitűzött célom felé.

A tudományok előcsarnokában a sok fájdalmas, könnyes csalódás után, az életnek kies szépségei felé szinte repülni szeretnék, hogy kedves Elek nagyapó óhajtatását is teljesítsem. Megfeszített erővel tanulok és nem veszem észre, hogy mily gyorsan repülnek el fölöttem az órák, a napok... s ki tudja, mit hoz magával a jövő... Elszakadtam szegény Erdélyországtól s talán sohasem láthatom viszont, hogy ezt a gondolatot, ezt a szomorú érzést enyhítem, Nagyapónak gyakrabban fogok írni (a Cimborában várván válaszra) és kedves Nagyapó beleegyezésével szeretnék levelezni egy-két széptebetségű olvasótársam-

mal. Deák Berta címét kérném. A levélírás egyik legkedvesebb szórakozásom, ezért írok szüntelen, amikor a sok tanulásom engedi

Maradok hálás szeretettel:

Szilvássy Károly

(Nagykőrös, 1929. május)

*) E levél írója, színérváraljai gazdafiú, oly korban, amikor szerencsés körülmények közt élő ifju már tul is van az érettségi vizsgán, iratkozott be a nagykőrösi ref. gimnáziumba, ahol — mint írja — Isten segítségével és jó emberek áldozatkészességével folytatja otthon megkezdett magán tanulmányait. Szép tehetség és erős akarat párosul benne és én ennek alapján szép jövőt jósolok neki. Elek nagyapó.

Akinek van krajcárkája,
Az árvától ne sajnálja!

Megjelent és kívánatra bárkinek díjtalanul megküldjük a PAX könyv, szaklap és folyóirat terjesztő vállalat, Szatmár, „Irodalmi Értesítőjét“, amely a magyar szépirodalom válogatott ujdonságairól számol be az olvasónak. Említsd meg szüleidnek, bizonyára érdekli őket!

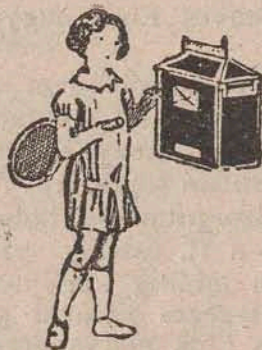
A Cimbora barátai

Május havában a következő buzgó olvasók szereztek előfizetőket a Cimbora számára:

Elek Piroska,
Baráth Lenke,
Schwartz Feri,
Kókay Pista,
Engel Iván és Aranka,
Schuh Anna,
Péter János,
Lukács Emmi,
Hauser Klári és Ödön,
Békés Juci,
Imich Ernő.

Hálánk jeléül mindegyiknek küldtünk egy-egy szép, értékes ifjúsági könyvet. Akinek a neve dült betűvel van szedve, az egy-nél több előfizetőt szerzett. Ezek természetesen annyi könyvet kaptak, ahány előfizetőt ezereztek.

Nehogy előfordulhasson, hogy valakinek a neve kimarad, arra kérjük olvasóinkat, figyelmeztessék az új előfizetőket, akit szereztek, hogy az előfizetés beküldésénél hivatkozzanak arra, kinek az ajánlatára fizettek elő.

Elek nagyapó üzeni:

Molnár Nóra, Arad. Nyilvánvaló hogy a postán veszték el a könyveket. Eddig bizonyosan pótolta a kiadóbácsit. *Refael Boriska, Böllön, Háromszék megye.* Várom az ígért levelet. — *Csiszér Palika, Kászonyjakabfalva, Csikmegye.* Apukáéktól és különösen a Cimbora-tól tanuljál magyarul, az írásban nem igen gyakorolhattad magadat. Éppen ezért külön dicséretet érdemelsz, mert Veréb Jankó levelének helyreigazításában aránylag kevés a hiba. Menél többször irj levelet nagyapónak: meglásd, javadra válik. — *Schilling Máriskó, Kolozsvár.*

Schwartz Menyhértne

ORADEA-MARE—NAGYVÁRAD

SZANISZLÓ-UCCA 13.

mult évben létesített
külföldi mintára

berendezett orth. zsidó leánynevelő
intézete — internátusa elemi, gimnázium,
lyceum, továbbképző tanfolyam és ke-
reskedelmi iskolákat látogató növen-
dékeket korlátolt szám-
ban felvesz.

NÉMET HÁZINYELV KITŰNŐ REFERENCIÁK
TANÁRNŐI FELÜGYELET

Komoly érdeklődőknek prospektust küldök

Addig is, amig rendbe jön az új-ság pontos küldése, bátran fejtheted a rejtvényeket, mert az eredményt a mindenhónapi négy szám megjelenése után legalább tíz nappal később közlöm. — *Kovács Sanyi, Micske.* Szép ke-rek betűkkel igazítottad helyre Veréb Jankó levelét, s második ellemi osztályos létedre alig kö-vettél el helyesirási hibát. Csak előre, Sanyikám! — *Birthler Ilze, Érsekujvár, Szlovenszkó.* Nem haragszom én a hirtelen berontás miatt, sőt örvendek és szeretettel látlak unokáim seregében. A hely-esírásoddal meg vagyok eléged-ve s várom további leveleidet. — *Szentimrei Ágnes és Judit, Kolo-zsvár.* Küldtem és küldök ez-után is csehszlovákiai bélyege-ket, s másokat is. Azt elhiszem, hogy inkább jár az eszetek a szabadban, mint a levélíráson, de azért csak jusson idő a levél-íráshoz is. — *Papp Imre, Károly és Laci, Szatmár.* Mint rendesen, most is küldöm munkát végezte-tek. — *Incze Klárka, Nagysze-ben.* Rég unokám vagy, de eddig nem volt bátorságod mutatkozni. Ejnye, ejnye, talán csak nem fél-tél nagyapótól? Hogyne enged-ném meg, hogy nagyapónak szól-íts! Így szólít engem minden magyar gyermek. — *Kiss Pál, Nagypárad.* Rég nem irtál, de pótoltd azzal, hogy igen jól igazítottad helyre Veréb Jankó levelét. Igazán gyönyörködtem írásod szépségében és helyességé-ben. — *Barabás Magdus, Ketesd, Kolo-zsm.* Ugyanezt mondhatom a te írásodról is. — *Spitz Jancsi, Arad* Két hónapig nem jártál iskolába betegség miatt, de, hál Istennek, most már egészséges vagy, s ö-römmel látom, hogy Veréb Jan-kó levelét jól helyre igazítottad, bár román iskolába jársz. Szeret-tettel várom további leveleidet. *Ullmann Imre, Nagypárad.* Tanácsolom, hogy nagyobb betűkkel és szebben írj, mert így egé-szen elromlik az írásod, arról nem

is beszélve, hogy a hevenyészett írás miatt a mondat részeket nem választod el a megfelelő jelekkel. A kiadó bácsi eddig bizonnal pótolta a 12. és 15. számot. — *Polónyi Gizella és testvérei, Lo-soncz, Csehszlovenszkó.* Jók a rejtvények, s szeretném, ha gyak-rabban gyönyörködhetném szép és helyesírásoddal. — *Salamon Zoltán, Aranyosgyéres.* A köny-vekre vonatkozólag irtam a ki-adóbácsinak, s eddig bizonyosan pótolta a 10. számot is, s ha volt belőle felesleges példány, pótolja a tavalyi 50. számot is. Az üzenet írásakor rengeteg sok a dolgom, amint apad, teljesítem kívánsá-godat. — *Szepessy Zoltán, Arad.* Örömmel látom leveledből és a helyreigazításból, hogy mint ma-gántanuló is komolyan veszed a tanulást. Várom az ígért levelet.

— *Török Pista.* Mi az? Csehszlo-venszkóban már megérett az e-per? Ezt azért kérdelem, mert ugy látszik, a helységed neve eprész-ni ment, amiatt nincs ott a leve-ledben. Egyébként mondanom se kell, hogy tudom, hol lakol, de rá akarlak szoktatni a levélíráshoz pontos szabályainak megtartására. Ugy-e nem haragszol ezért nagy-apóra? — *Pellion Nóra, Buda-pest.* Meg vagyok elégedve a hely-esírásoddal, de egy rövidke le-velet is irhattál volna hozzá! —

Szilvássy Károly, Nagykőrös. Örömmel látom, hogy a sok tanu-lás mellett is van időd hosszabb levelek írására, s így a messze-távoból is figyelemmel kísérhetem haladásodat. A „hegyre föl” még nem tökéletes, de sokat ígérő vers, a nyomtatott betűs írásról azonban jó lesz leszokni, mert nehezen olvasható, s ha majd va-lamikor más szerkesztőnek is küldesz verset, olvasatlan papir-kosárba dobják. Deák Barta vagy nem kapta leveledet vagy nincs ideje a levélíráshoz, mert bi-zony neki sokkal több a tanulni-valója, mint a magyarországi prepáknak. — *Gergely Gyuri,*

Déva. Kettős örömet szerzett a 8. szám: választ kaptál s ebben értesültél, hogy ezután mégyszer jelenik meg a Cimborá havonkénti Dicséretes munkát végzel, ha barátaidnak ajánlod a Cimborát. — *Blum Ervin, Nagypárad.* Kissé későn érkeztél be a nyári beszámolóval, de azért ez is sorra kerül. — *Hofmann Anci, Temesvár.* Régóta olvasod a Cimborát s most irod az első levelet. Remélem, sok folytatása lesz az első levélnek. — *Hreblay Kálmán, Szász-Sebes.* Olvastad másoknál a Cimborát s meggyőződte arról, hogy nemcsak kis gyermekek, de nagyobbak is találhatnak benne olvasnivalót, s beléptél az unokák közé. Isten hozott! Hogy eddig csak románul tanultál meg látszik az írásodon, de ha szorgalmasan irod a levelet, magyarság dolgában is kifogástalan lesz az írásod. Nem irod, hogy fél vagy egész évre fizettél-e elő. A kiadóhivatal aszerint küld könyveket vagy már küldött is. — *Tanczer Emil, Nagypárad.* Nem késtél el a megfejtéssel. — *Sárkány Eemese, Rév, Biharmegye.* Beérkezett a helyreigazításod, de más levelet is várok. — *Papp Imre, Taczar, Gyula, Váry Imre, Molnár Károly, Magoss Árpád, Kupáss István, Lengyel József, Kolozsvár.* Vasárnapi iskolás konferenciáról küldött levelezőlapal örömet szereztetek nekem: érzem, hogy szeretettel gondoltok reám. — *Grünfeld Pista és Ági, Nagypárad.* Ha nem válaszoltam budapesti tartózkodásom alkalmával írt leveledre, ez azt jelenti, hogy ez a levél elveszett. Képelem, mint örültetek a nagynéninek, aki Amerikából sok szép dolgot hozott nektek. Ennek én is örülök, de még annak is, hogy az összes Cimborákat kiviszi Amerikába, hadd lássák, hogy az itteni gyermekek mint leveleznek nagyapóval. — *Szilágyi Pál, Helmech, Szlovenszkó.* Szeretném, ha gyakran írnál, hadd javuljon az írásod. — *Suba Lajcsika, Diósod.*

Szép kerek betűid csakugy mosolyognak felém. Még jobban mosolyognának, ha levelet is írnál, nem csak megfejtést. — *Herskovits Annus, Nagypárad.* Két osztályt végzel magánuton így nem csoda, ha ritkán írsz. Örvendek, hogy a sok tanulásnak meg van a jutalma: apuka elvisz Magyarországra a drága nagymamához. Elhiszem, hogy kisöcséd-del számoljátok a napokat. Szeretném látni azt, aki annyi örömet szerez nektek s akinek annyi mindent köszönhetek? Egyszerű a dolog: érdemeld ki azt is, hogy apuka hozzon el Kisbaczonba. Erre még utlevél sem kell. — *Schwartz Miki, Szatmár.* Megírtam a kiadóhivatalnak, hogy ezután az újságot Hunyadi-utca 69. alá küldjék, de ezt hamarabb is el lehetett volna intézned. Hogyan? Kérded. Úgy, hogy szépen elsetáltál volna akiadóhivatalba. Ha bokrok és fák vannak a ház udvarán, ez már nagy szerencse városon. — *Hritz Dučika, Nagypárad.* Mostani versed is szárnyprógáltatás, de különb, mint az előbbi. Persze, még a verselés szabályaival nem vagy tisztában. De hát ennek is elkövetkezik az ideje. — *Pap Géza és Lajcsi, Alsóboldogfalva, Udvarhelym.* Már harmadik éve jár nektek a Cimborá, mindig a kupuban várjátok a pstást, s mégis most irtok először nagyapónak. Dicsértessék ezért elsősorban Jolán nénétek, mert ő biztatott a levélíráásra. Régi igazság: jobb későn, mint soha, és én örömmel látalak unokáim seregében, mert látom a leveletekből, hogy szerettek olvasni. A rovargyűjteményt magam is szeretném látni s előre örvendek az ígért festett lapnak. — *Lőrincz Árpádka és Editke, Hidvég, Háromszékmegye.* Ha nagyon örvendtetek válaszomnak, ebben az örömben gyakran lehet részetek, csak irjatok szorgalmasan. Tehát: várom a leveleteket.

F E J T Ő R Ő

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít.

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények megfejtését követő hónap 10-ik napja.

BETŰLÁNC REJTVÉNY.

Beküldte: *Pásztóhy Berci.*

a			
	a		
		a	
			a
		a	
	a		
a			

Női név

Hangszer

Magyar város

Folyó

Afrikai nép

Vizi jármű

Gyümölcs

KÉPREJTVÉNY

Rajzolta: *Kaczér Lilly.*

SZÁMREJTVÉNY

Beküldte: *Vámos Irénke.*

- 6, 11, 20 Ásvány
 12, 27, 14, 20, 22 Szárnyas
 1, 19, 25, 18 Ruhám van
 15, 24, 12, 22, 20 Az ilyen ruha nem jó.
 7, 1, 3, 4 Magyar város
 8, 16, 10, 26, 17 Fán van
 17, 27, 25, 16, 17 Itt örölnék
 21, 16, 1 Ige is főnév is
 1—27 Ismert népdal

FÖLDRAJZI SZÓTAGREJTVÉNY

Beküldte: *Papp Laci.*

á, ti, ber, ad, pa, vár, eg, ris, di, ger, ós, lin, tel, si, ung, ar,

1. Európai főváros
 2. Nagyváros Ruszinszkóban.
 3. Magyar helység vasgyáráról híres
 4. Gyászos emlékű hely a magyar szabadságharc idején
 5. Itt van az Eiffel torony
 6. Bródy Sándor szülőhelye
 7. A Balaton mellékfolyója
 8. A Tisza és Duna találkozója
- A fenti szótagokat helyesen összes rakva az 1—8 alatti földrajzi neveket kapjuk, melyeknek kezdőbetűi egy európai főváros nevét adják.

NÉVREJTVÉNY

Beküldte: *Takáts Zoltán.*

KAIRÓ, NÁPOLY, Cluj
 GUATEMALA,
 OSAKA, OTTAVA

E városok kezdőbetűi helyesen összetakva egy nagy folyó nevét adják.

Cimbora

KÉPES GYERMEK LAP

Szerkesztősege: Batanii-Mici (Kisbaczon) via Baraolt Jud. Odorheiu (Udvarhely m.). E címre küldendők a Cimbora részére számt. kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvény-megfejtések.

Kiadóhivatala: Satu-Mare (Szatmár), Str. Reg. Carol (József kir. herceg-utca) 12. A kiadóhivatalhoz küldendők a lap előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és mindennemű a lap küldését, megszüntetését célzó közlemény.

Előfizetési ára félévenként:
 Romániában: 200 lej.
 Csehszlovákiában: 40 korona.
 Magyarországon: 5 pengő.
 Jugoszláviában: 70 dinár.

A Cimbora könyvvására

A CIMBORA KÖNYVVÁSÁRA.

Baróti Lajos: Kópéságok, 217 képpel	Lei 100.—
Busch-Rudnyánszky: Ugri Matyi, a bajszerző holló	Lei 75.—
Busch-Rudnyánszky: Tréfás terefere	Lei 75.—
Busch-Rudnyánszky: Tarka-Barka tréfák	Lei 75.—
Andersen legszebb meséi	Lei 102.—
Ezeregyéjszaka meséi	Lei 102.—
Ezopus meséi	Lei 102.—
Grimm legszebb meséi	Lei 102.—
Benedek Elek: Óriások és törpék	Lei 88.—
Benedek Elek: Mondák Mátyás király korából	Lei 95.—
Zsoldos László: Mesekönyv	Lei 85.—
Szentgyörgyi Vilma: Az éneklő tulipán	Lei 40.—

Ifjúsági iratok, szép kötésben, sok képpel.

Baróti: A hajótöröttek kalandjai	Lei 100.—
Baróti: Harc az indiánokkal	Lei 100.—
Dosztojevszkij: Három orosz fiu története	Lei 50.—
Gulliver utazásai	Lei 102.—
Robinson Crusoe viszontagságai	Lei 102.—
Turgenyev: Az óra és más ifjú elbeszélések	Lei 50.—
Donászy Ferenc: Tholdi Miklós, diszkötésben	Lei 374.—
Donászy Ferenc: Rejtélyek a történelemből, diszköt.	Lei 289.—
D. Lengyel Laura: A Napkirály udvarában, diszköt.	Lei 252.—
Ruyard Kipling: Történetek az őserdőből, diszköt.	Lei 156.—
Rhoden: Makrancos Erzsike, mint nagymama, diszköt.	Lei 252.—
Némethy-Gaál: A csodák utjain, diszkötésben	Lei 526.—
May Károly: Winnetou, 3 kötetben, diszkötésben	Lei 1496.—
May Károly: Az inka öröksége, diszkötésben	Lei 245.—

Utleirások. Minden kötet diszes kötésben.

Amundsen: A déli sark meghódítása	Lei 170.—
Candler: Tibet leleplezése	Lei 170.—
Lambrecht: A Mount-Everest ostroma	Lei 156.—
Nordenskiöld: A délamerikai indiánok között	Lei 170.—
Nordenskiöld: Indiánok és fehérek	Lei 170.—
Pásztor Árpád: Kanadától Panamáig	Lei 184.—
Shackleton: Dél	Lei 184.—
Torday Ernő: Afrikai emlékek	Lei 221.—
Torday Ernő: Bolyongások Afrikában	Lei 151.—
Hedin Sven: Csangpo Láma zarándokutja	Lei 340.—
Hedin Sven: Csangpo Láma a nomádok földjén	Lei 340.—
Hedin Sven: Belső Ázsia küszöbén	Lei 218.—

Fenti könyveket a pénz beküldése ellenében vagy utánvét mellett szállítjuk. Előzetes pénzküldés esetén portómentesen.

**AESOPUS LAPKIADÓ ÉS KÖNYVTERJESZTŐ
SATU-MARE.**